

POUTNÍK

ROČNÍK XX
BŘEZEN 2016

VELKÝ PÁTEK A HLEDÁNÍ HODNOT

V kalendáři se objevuje nový červeně označený den: letos připadá na 25. březen, Velký pátek, který byl parlamentem odhlasován jako státní svátek. Zatímco v dolní komoře prošel zákon celkem jednoznačně, v senátu byl přijat jen nejtěsnější většinou jednoho hlasu. Tím se počet státem uznaných svátečních dní rozšířil na třináct.

Velký pátek byl státním svátkem v Československu do roku 1951, kdy ho komunisté celkem pochopitelně zrušili. Jeho obnovením se Česká republika připojila k dalším šestnácti evropským státům, kde se tento den jako státní svátek slavil nepřestál, nebo byl také obnoven.

Pokusy o jeho znovuzavedení po roce 1989 u nás vícekrát ztroskotaly. Argumentem (spíše zástupným důvodem) byla hlavně hrozící ekonomická ztráta způsobená zavedením nového dne pracovního volna. Její výši někdo spočítal na 11 miliard korun, což prý na jednoho obyvatele České republiky činí přesně půvabných 1 111 korun, o něž by kvůli novému svátku každý z nás zchudl. Statistika vskutku dokáže divy!

Je příznačné, že návrh prošel právě nyní, ve chvíli, kdy se Evropa, včetně České republiky, klopotně rozpomíná na své „křesťanské kořeny“. Že by najednou rozpomínání na ně bylo silnější než údajná ekonomická ztráta?

Potřebujeme pevnou půdu pod nohama, protože pod vlivem takzvané „uprchlické krize“ se najednou dostáváme do konfrontace (v našich podmínkách zatím jen mediálně) s jinou kulturou. Proto ta nostalgie po křesťanských hodnotách, o nichž ale má většina lidí představu jen velice mlhavou. Hovoříme o nich, avšak ve skutečnosti jimi zastíráme obavu ze ztráty dosaženého životního standardu a pohodlí, z něhož bychom museli slevit.

Nejhorší ze všeho je pocíťovaný strach z násilí. Rezolutně a s velkým rozhořčením odmítáme ohavné teroristické akce, při nichž umírají lidé po desítkách. Zapalujeme svíčky za jejich oběti a organizujeme demonstrace odsuzující teroristy. Ano, přesvědčení, že nesmějí být druzí lidé zabíjeni, je jednou z těch hodnot, o jejichž ztrátu se právem obáváme. „Nezabiješ“ je pátým přikázáním z Desatera.

Ale myslíme to s tím nezabíjením vážně a za všech okolností? Jsme v tom důslední?

25. březen, na něž letos Velký pátek připadá, je od roku 2008 rovněž Mezinárodním dnem nenarozeného života (vyhlášeným OSN). Právě obrana nenarozeného života se stala obvyklým jablkem sváru mezi křesťanskými hodnotami a čímsi, čemu se říká hodnoty „euro-atlantické“, jež těm prvním dávají nálepku „staromódnosti“ a „bigotnosti“. A tak se, my Evropané, ve velkém hlásíme ke „svobodě volby“ a přitom nezvratně stárneme a vymíráme s obavami, že nebude mít kdo vydělávat na naše důchody.

Měli bychom si zde povšimnout jedné očividné souvislosti: ti lidé jiné kultury, kteří k nám přicházejí nebo budou přicházet, dostali šanci se narodit a lze říci, že nyní nastupují na místo těch, kteří v Evropě takovou šanci nedostali. Každé vakuum touží být naplněno. To platí nejen ve fyzice, ale i v demografii. Musíme si přiznat, že nedokážeme tento proud zastavit silou.

Zmůžeme tedy vůbec něco? A co by to mělo být?

Hlavní problém, kterým trpíme, je naše duchovní bída. Začínáme přicházet na to, že hmotný dostatek a technologický pokrok nás od sebe vzdaluje a přináší riziko vyprázdnění lidské duše, z něhož především pramení hodnotová krize evropské společnosti. Má-li křesťanství nějakou sílu, je to jediné síla ducha.

Měli bychom si uvědomit, že tím nejvlastnějším symbolem Velkého pátku je kříž. Ten, kdo na něm zemřel (a potom vstal z mrtvých), je jediným opravdovým zdrojem křesťanských hodnot. Odtud by měla pramenit obnova, po níž voláme.

Začneme od sebe, byť budeme zatím v menšině, a nespokojme se s tím, že Velký pátek bude pro nás jen dalším volným dnem.

Jiří Kratochvíl

VÝCHOVA K ZODPOVĚDNOSTI

Jistě si každý rodič přeje, aby z jeho dětí vyrostli lidé dobří, milující, samostatní, spolehliví a v neposlední řadě také zodpovědní. Jak toho ale dosáhnout? I já si kladu tuto otázku. Mám čtyři malé děti do 10 let věku a stále mi není úplně jasné, jestli způsob, jakým je s manželem vychováváme, je opravdu vede k zodpovědnosti.

Své děti milujeme a chceme pro ně to nejlepší. Jak rád by je člověk uchránil před těžkostmi a bolestmi a někdy i před námahou. Někteří rodiče se mylně domnívají, že pravá láska k dítěti spočívá v tom, že mu budou život usnadňovat, dělat věci

za něj, zametat mu cestičku... Neprospívá to, vím to, a přesto někdy uklízím jejich věci a hračky sama. Mnohem cennější je pro ně vlídně je přimět k úklidu a dělat ho s nimi. Tady se někdy omlouvám argumentem, že už na to nemám sílu, že je to pro mě pohodlnější a rychlejší, ale není to dobře.

Pokud má být dítě dobře připraveno na život, má pochopit, že každý svéprávný člověk nese odpovědnost za svoje skutky. Právě proto by se mělo dítě učit odpovědnosti už od malička. Jak? Například tím, že mu svěříme nějaký drobný úkol. Náš tříletý synek rovná přibory z myčky do šuplíku. Dobře rozdělí lžíce, vidličky, nože a dělá to rád, s ochotou a hned. Je tak příkladem pro ty starší, kteří už méně ochotně vyndávají talíře a hrníčky. Další stupeň bude, až si někdo sám všimne, že už myčka domyla, ale tam zatím nejsme ani s tím nejstarším.

Dítě přebírá zodpovědnost postupně. Učí se to po malých krocích. Nejdřív prostřednictvím malého úkolu, pravidelné služby v domácnosti, starosti o mladšího sourozence. Postupně přestáváme mluvit v rozkazovacím způsobu, spíš se dítě prostřednictvím otázek snažíme dovést k tomu, aby samo přemýšlelo a nejen bezmyšlenkovitě plnilo příkazy. Měli bychom mu dát prostor, aby nám sdělilo svůj vlastní názor. Měli bychom spolu hovořit a naslouchat si. A v neposlední řadě také dát dítěti svobodu zhodnotit se úkolu jinak, než si představujeme my.

Myslím, že vnímat potřeby druhých, navzájem si je sdělovat a něco konkrétně pro to udělat je cesta k odpovědnosti za náš společný rodinný život. Rodiče, a zvláště maminky, mají pocit, že se musejí pro děti obětovat. Znáám to také. Ale není nad to naučit je, že i ony se můžou starat o nás, těšit nás nebo třeba zahrnovat dárečky.

Svatý otec při jedné z generálních audiencí na krásném příkladu ukázal, jaký úkol ve výchově jako rodiče máme.

„Ve čtení z listu apoštola Pavla Kolosanům na začátku generální audiece jsme slyšeli: 'Děti, ve všem svoje rodiče poslouchajte, jak se to patří u křesťanů. Otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvalu' (Kol 3,20-21). Je to moudrá rada: dítě je vychováno, aby poslouchalo rodiče, kteří však nemají poroučet nelítostně, aby děti neodradili. Když svému dítěti řeknete: 'Vyjdeme nahoru po schodech,' vezmete ho za ruku a krůček za krůčkem vystupujete, tak je to dobré. Ale když mu řeknete: 'Nahoru!' - 'Ale já nemůžu.' - 'Jdi!', tak to znamená děti dráždit, tedy chtít po nich něco, čeho nejsou schopny. **Vztah mezi rodiči a dětmi tedy vyžaduje moudrost a velikou vyváženost.** Vy, děti, poslouchajte rodiče, protože je to milé Bohu. A vy, rodiče, nedrážděte svoje děti, nechtějte po nich, čeho nejsou schopny. Takto je třeba jednat, aby děti rostly v odpovědnosti za sebe i za druhé.“ (Papež František při generální audinci 20. 5. 2015)

Je to krásný obraz pro mnoho situací v rodině, kdy bychom si to možná rádi usnadnili. **Výchova k zodpovědnosti má kořen v lásce**, která děti doprovází, povzbuzuje a zároveň něco vyžaduje a je důsledná nejen k nim, ale také k nám.

Děti, zvláště ty malé, jsou dokonalí napodobitelé. Jako houby nasávají do sebe vzorce chování, které vidí kolem sebe. Chceme-li je tedy vést k zodpovědnosti, tak první krok k tomu je ukázat jim, jak my sami ve svém životě tento aspekt žijeme.

Rodiče mají dodržovat slova, která řeknou. Tím spíš ve chvíli, kdy se jim to takzvaně nehodí do krámu. Pokud tomu tak není, děti brzy nebudou brát naše slova vážně a nebudou si z nich nic dělat.

Dítě by mělo na vlastní kůži pocítit důsledky svého jednání, učit se plnit svoje povinnosti, rozhodovat se a nést za svá rozhodnutí odpovědnost. Pokud ho to naučíme, uchráníme ho v životě mnoha těžkých okamžiků, které bolí. Že je dítě zodpovědné, nejlépe poznáme podle toho, jak jedná v naší nepřítomnosti.

Výchova k zodpovědnosti je společná mnohaletá cesta s našimi dětmi. Chce mnoho času, trpělivosti, lásky, kus z nás samých, ale vyplatí se. Je to velký dar, který můžeme svým dětem do života dát.

Marie Srbová

BIBLICKÉ POSTAVY – ŠIMON Z KYRÉNY

Při četbě Kristova umučení podle Lukáše, které nabízí liturgie Květné neděle, se setkáváme s drobnou postavou, která se svým gestem vůči Ježíšovi stala v dějinách křesťanství natolik oblíbenou, že získala jedno ze zastavení křížové cesty. Jedná se o jistého „Šimona z Kyrény, který právě vycházel z pole; vložili na něj kříž, aby ho nesl za Ježíšem“ (23-26). Právě jazyk, kterého evangelista používá, proměňuje tuto okrajovou postavu, málo přesvědčenou o svém činu (Marek přímo říká, že jej římsí vojáci „přinutili“, tedy přiměli silou), v určitý vzor toho, co Ježíš říkal svým učedníkům: „Kdo nese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem“ (Lk 14,27; 9,23).

Evangelista Marek sděluje o tomto Židovi původem z diaspor (Kyréna se nachází v Libyi), který se přestěhoval do Jeruzaléma, další zajímavou informaci: Byl „otcem Alexandra a Rufa“ (15,21). Jeho čin nezůstal bez odezvy: oba synové přijali nové náboženství a stali se známými křesťany. Ač si nemůžeme být zcela jisti identifikací, jednoho Rufa, „vyvoleného křesťana“, dokonce zdraví Pavel ve svém Listě Římanům (16,13). O Šimonovi z Kyrény nemůžeme nic dalšího říci. Ale k témuž jménu nacházíme na stránkách Bible zástup alespoň dvanácti různých osob.

Již jsme načrtli portrét Šimona Kananejského neboli Zéloty, jednoho z dvanácti apoštolů. Teď se spokojíme s výčtem různých biblických Šimonů. Všichni vědí, že Šimon (pořečtěná forma hebrejského Simeon) bylo první jméno apoštola Petra, který je v Novém zákoně jmenován sedmadvacetkrát. Ale můžeme zmínit i další významné biblické osoby. Vzpomeňme na Šimona, druhého z bratří Makabejských, jehož příběhy jsou obsáhle vyprávěny především v kapitolách 13-16 První knihy

Makabejské; stal se veleknězem a židovským „vládcem“ (143–134 př. Kr.). Spíše nejasnou postavou byl rovněž jeden benjaminovec toho jména, dozorce v chrámě během makabejského povstání (2 Mak 3-4).

Mimo Šimona přezdívaného „Zélóta“, snad pro jeho předchozí politickou příslušnost, známe v Novém zákoně i jednoho tzv. Ježíšových bratří, který měl totéž jméno (Mk 6,3), stejně jako otec Jidáše Iškariotského, zrádného učedníka (Jan 6,71; 13,2; 26). Šimon Malomocný byl Ježíšovým hostitelem a svědkem události, jak jeho hosta jedna žena pomazala balzámem (Mt 26, 6-13). Paralelní scéna se nachází i u Lukáše, ale zde je řeč o „Šimonu farizeovi“. Ve Skutcích apoštolů se pak setkáváme se Šimonem koželuhem, křesťanem v Jafě, který ve svém domě hostil apoštola Petra. Tamtéž nalézáme zmínku o slavném Šimonu mágovi, o němž jeho žáci říkali: „On je Boží moc, které se říká Veliká!“ (8,10).

(Gianfranco Ravasi, Biblické postavy) -oJ-

MAŠKARNÍ PLES 2016

Rok se s rokem sešel a jak už to tak bývá, koncem ledna opět Orel společně s farností uspořádal Maškarní ples, letos již po osmém.

Jako každoročně se objevilo mnoho vtipných, zajímavých a nápaditých masek. Za všechny jmenujme třeba skupinu asi 12 transformerů (skládací auta), 10 labutí z Labutího jezera, školní třídu, celou skupinu z knihy Karla Poláčka a později i seriálu Bylo nás pět, od Péti Bajzy až po pana Fajsta, objevili se piráti, 7 trpaslíků bez Sněhurky (asi ještě odpočívá v truhle), kloboučník, lyžař, Maková panenka a motýl Emanuel (s rozpětím křídel asi tak 7 metrů, no dobře, tolik zase ne, ale měl je „fakt velký“...) nebo třeba František Vladislav Hek a mnoho dalších. Otec Josef se letos objevil v soudcovském taláru a s bílou

parukou na hlavě. Když se postavil vedle F. V. Heka a jeho partnerky, člověk jakoby se rázem ocitl v baroku (nemít ovšem na sobě lepenkovou krabici připomínající pračku Tatramat 353, jako jsem měl já). Celkem se v sále objevilo na 224 osob. O dobrou atmosféru se opět postarala známá hudební skupina Josky Vondráčka, pro účely maškarního plesu letos pracovně nazvaná VIDLE, čemuž ostatně odpovídalo i odění jejích členů. Tombola byla opět přiměřeně bohatá, hlavní losování proběhlo přesně o půlnoci. V sále byla k vidění také dvě předtančení, první si připravila místní skupina seniorek a seniorů Dolce Baby, druhého se ujali taneční mistři, sourozenci Ludmila a Vojtěch Langrovi ze Žichlíčku, kteří u nás vedli kurzy Tanečních pro každého. V kuchyni byly přichystány 4 druhy jídel, zákusky nebo točená kola a pivo Bernard. Mimochodem, do pivovaru Bernard v Humpolci se budete moci podívat 2. dubna v rámci exkurze pořádané Orlem, více se dozvíte na plakátech nebo u Marty Marešové.

Téměř všechno se snědlo a vypilo. Ples letos trval rekordně dlouho, poslední

písníčku kapela dohrála deset minut před čtvrtou ranní.

Tímto bych chtěl tedy také všem zúčastněným poděkovat, hudebníkům, obsluze, kuchařům, sponzorům, zkrátka všem, kdo se jakkoli podíleli na přípravách. Samozřejmě bych rád poděkoval i všem návštěvníkům plesu za přízeň, že si dali tu práci a vymysleli nějakou zajímavou masku a že přišli, protože bez nich by to jaksi taky nešlo. Tedy ještě jednou děkujeme, a dá-li Pán, za rok na shledanou!

František Mareš

AHOJ DĚTI!

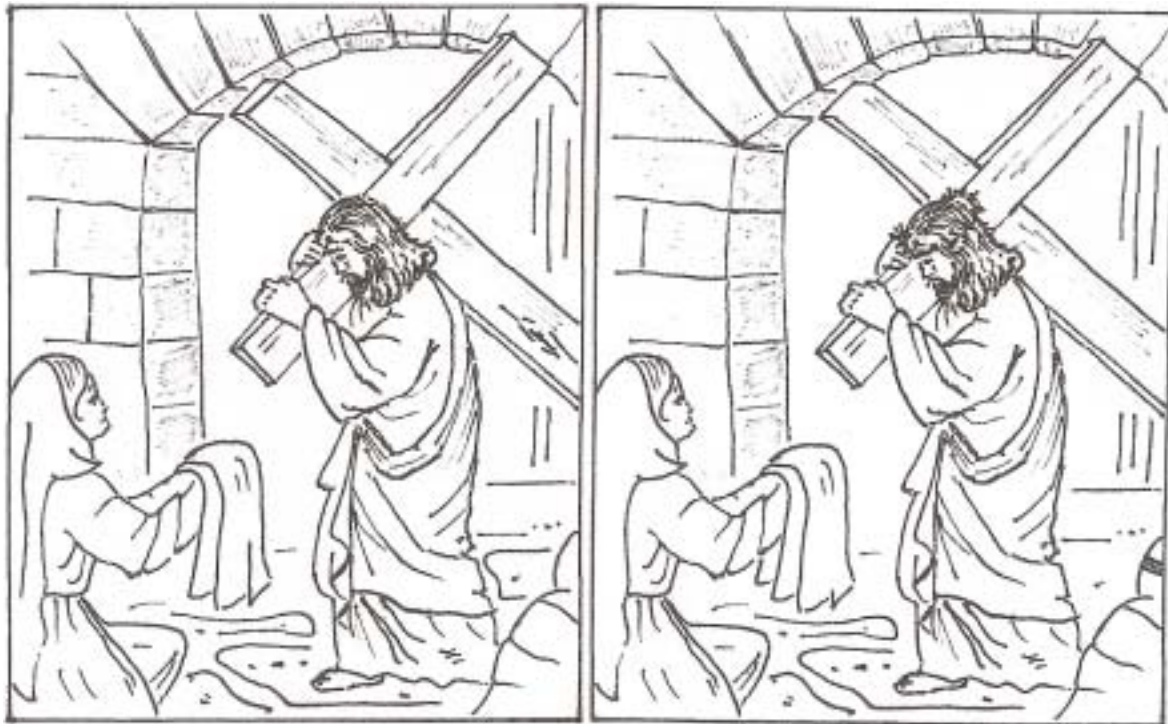

Prožíváme postní dobu. Můžeme si to také přirovnat k takovému putování za Pánem, při němž chceme odložit všechnu zbytečnou zátěž, vše, co nás zatěžuje a brzdí, vše, co nám svazuje ruce i nohy, abychom mohli jít svobodně a mít volné ruce pro pomoc bližním.

V postní době se modlíme modlitbu křížové cesty. Jsme zvyklí, že v každém kostele je křížová cesta určitým uměleckým způsobem ztvárněna. Ať už jednotlivá zastavení představují obrazy, sošky nebo další

výtvarná díla, smysl je stále stejný – připomínat si bolestnou cestu Pána Ježíše s křížem na Golgotu a jeho obětování se pro nás všechny.

Váš úkol dnes není složitý. Máte najít 10 rozdílů ve dvou obrázcích, které zachycují šesté zastavení křížové cesty: Veronika podává roušku Pánu Ježíši. Toto zastavení je vybráno záměrně, protože ukazuje milosrdenství, vzor toho, jak máme jednat i my. Navíc chce připomenout také skutečnost, že prožíváme Svatý rok milosrdenství.

(Otazníček)

Pro starší:

Postní doba je stále ještě ve své první polovině, takže čas k poctivé přípravě na Velikonoce ještě stále je. Čas k hledání a odstraňování toho, co nás vzdaluje od Pána...

Krásným zrcadlem našeho svědomí může být modlitba křížové cesty. Každé její zastavení k nám zcela konkrétně promlouvá...

K postnímu přemýšlení by mohla pomoci i následující modlitba:

Modlitba docela všedního hříšníka

Pane, dnes jsem to zase zpackal, tolik jsem si dával pozor a znovu jsem to udělal.

Proč jsi mi nepomohl, když víš, že chci být Tvým bratrem, Tvým krásným dílem?

Má to vůbec smysl takhle se trápit, snažit se a opět chybovat? Lituji toho, co jsem udělal, ale také se zlobím na sebe, na druhé lidi, někdy i na Tebe. Promiň mi to!

Pane, neopouštěj mě, vidíš, jak jsem hloupý a ješitný, jak nedokonalá je moje lítost, jak lituji svých chyb, ne proto, že jsem v rozporu s Tvou Pravdou, Moudrostí a Láskou, ale proto, že jsem byl nevěrný představě, kterou jsem si udělal sám o sobě.

Pane, pozvedni mě opět, pozvedni mě k sobě, ať si nemyslím, že se mohu změnit vlastní silou, ať nejsem zahleděn sám do sebe, ale ať především vidím Tvou krásu a Tvou velikost. Amen

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Čtvrtek po Popelčnické středě – tedy 11. únor byl Světový den nemocných.

Nic velikého nevzniká v uchvácenosti, ale v bolesti, na kříži.

(Josef Bohuslav Foerster)

TADY JSEM

„Vždyť je to společný majetek,“ řekl o prožitcích se svou nemocí Ladislav Marek z Vimperku, když jsme se na něj z redakce obrátili s otázkou, zda by se mohl o svou zkušenost rozdělit.

Prosinec 2014: Obvyklý pracovní nápor jako každé Vánoce. Lidé nakupují kola, koloběžky, lyže. Navíc chtějí všichni lyžovat, denně přijímám i desítky zakázek, pracovat na nich mohu až večer. Poté se věnuju návštěvám a spát chodím po půlnoci. Nepřipouštím, že na tuto zátěž už nemám věk.

V noci nemohu spát. Když se zvedám z postele, cítím slabost ve svalech, točí se mi hlava. Tohle je mrtvice. Budím manželku Danu, přijíždí záchranka, nakládají mne. „**Tohle je moje mše svatá.**“ Lékař moudře rozhodl, že mne odvezou do vzdálenějšího Písku, kde mají velmi dobrou neurologii.

„**Pane, jsem tvůj služebník.** Voláš-li mne – jsem tady – jsem připraven. Chceš-li mne mít jako invalidu – jsem tady – jsem připraven. Chceš-li mne uzdravit, uděláš mi radost.“ Vypadá to na variantu C. Znáte někdo lepšího Pána? Pán, který slouží svým služebníkům. Kdo zná lepšího, ať mu jde sloužit.

Dostala se mi do ruky brožurka, v níž se jeden kardinál zamýšlí nad křížem. Japonci prý vyrábějí stavební materiál z odpadu. Z věcí nepotřebných, nežádoucích. Objímám tento kříž. Je to zase ten starý brach. Ježíš ukřižovaný, opuštěný. Beru to, vyrobím z toho stavební materiál. Tady ho máš, Pane, ty víš nejlíp, co a kde je třeba stavět.

Uzdravování probíhá rychle a lépe, než si umím představit. Cítím velmi silně mnoho přímluvců. Tohle je setkání se zázrakem. Nemohu se ubránit, kapou mi na řádky slzy štěstí a údivu. Je to něco, co mne přesahuje.

Uvědomuji si svoje nedostatky v životospřávně. To je to, co mi chce Pán sdělit. Potřebuju pořádnou ránu, abych se zastavil a zamyslel. Cítím se jako chlapec, který dostal napráskáno řemenem a on vstal a políbil tátovi ruku. Tohle byla běžná praxe našich předků.

Na ponku zůstaly nedodělané lyže. Naši synové nastoupili a dodělali všechny zakázky, které jsem přijal, dodělávali i ty rozdělané lyže. Přichází jejich majitel a hlásí se o ně. Slyší, že táta bohužel skončil na lůžku na JIP a zdá se, že bojuje o život. Z toho důvodu budou vaše lyže o něco později.

Zazní odpověď: „**Ale vždyť on mi to slíbil!!!!**“

Zatímco ležím, přijímám desítky telefonátů. Prání půjčit lyže, seřadit, nabrousit. Každému říkám: „Bohužel jsem v nemocnici, pokouší se o mne mrtvice, nezlobte se, z toho důvodu vám nemohu posloužit.“

Telefonátů odhaduji za týden na 50 až 80, z toho tři lidé, slovy **tři**, mi popřáli brzké uzdravení, ostatní řeší jen svoje lyže!

Myslím, že je třeba použit rekurz, jak říkají dělostřelci, když netrefí. Lyže a kola umí opravit kdekdo. Je potřeba budovat vztahy. To je můj úkol, proto tu ještě jsem. Chci se to učit.

Opakuji znovu: „**Tady jsem.**“

Ve stejném termínu probíhá v Praze setkání v duchu Taizé. Že by shoda okolností? Na tenhle účel to obětuju rád.

Noci jsou dlouhé. Křeče v noze, nemohu spát. Stavební materiál! Jak dlouhá byla Ježíšova poslední noc? Jak dlouhé byly noci našich otců v Dachau, na Pankráci, v Jáchymově? Noci po výprasku a v očekávání dalšího? Víme dobře, že z těchto obětí žijeme. Na co si vlastně naříkám? Je to vůbec stavební materiál? Nebo prostě jen neumím trpět? Kolik lidí na světě by se mnou rádo měnilo.

Zatím zvládám nejlíp čtvrtý desátek, myšlenky utíkají, je to dřina.

15. ledna 2015: Noc je dlouhá, poprvé se podařil šestý desátek. Primář oznamuje, že ubírá dávky a chystá mne do domácí léčby.

Zprávy zvenku: Snacha Markétka si ke svým čtyřem překům, nejstaršímu bude šest, přibrala ještě neteř Leu – čtyři roky: „Půjďme na procházku ke kapličky, budeme se modlit za dědu.“ Jásot.

Oblékání a obouvání té stonožky si umí představit jen ten, kdo to taky zažil. „No, nejsem já blázen?“ Děti vybavila svíčkami. Pobožnost začala tvrdou rvačkou, kdo rozsvítí svíčku nejmenšímu Jeníčkovi. Poté pokleklo pět andělíčků k modlitbě. To vyvolalo atmosféru ráje. Po chvíli prohlásila Lea: „Je tady Panna Maria,“ a modlitba pokračovala. Ještě večer před usnutím ji moc zajímalo, jak je to v ráji. Až po důkladném seznámení s rajskou realitou

– Panna Maria, andělé, dobrý Bůh, Pán Ježíš a mnoho dobrých lidí – pokojně usíná.

Snažím se o maličkosti – s každým pohovořit, naladit ho na pozitivní strunu. Vyprávím všechny anekdoty, které znám. V jídelně si obvykle lidé stěžují na kvalitu a chuť jídla. Nahlas chválím, jak je to výborné třeba slovy: „Tohle až já budu doma vyprávět, jak nás tu skvěle krmili“ a podobně. Po dvou dnech většina stěžovatelů začala chválit taky. Můj kolega si postěžoval na lékařku, že se při vyšetření nějak divně usmívala. Řekl jsem mu: „Ty bláhovej, ona měla radost, jaké děláš pokroky.“ Přijal to. Při odchodu mi poděkovala dcera jednoho staříka, že děda je moc rád, že mohl se mnou strávit těch několik dní, že mi děkuje za můj optimismus.

16. ledna 2015: Dana mne přivádí domů, ulice vyzdobená fábory z krepového papíru, na plotech, na sloupech, na popelnicích... Doma ohromný nápis „Vítáme tě doma“.

Po nějaké době milosrdného zamlžování mého stavu se dozvídám pravdu. Zdrojem mého problému je poškozená tepna. Tak to už zůstane.

Opět objímám svého vyvoleného Ježíše opuštěného. Už mě neopustí. Nikdy jsem neměl dost síly ho žádat o stálou audienci, teď s ním mohu rozmlouvat až do konce života.

„Pane,“ říkám znovu: „TADY JSEM. Jen mi dej trochu času, abych to přijal. Říkám, ano beru to, ale jsem jen člověk. Tak se tedy drže dotýkám tvého pláště. Chceš-li, můžeš udělat zázrak. Ty víš nejlíp, co je pro mne dobré. Jak to bylo tenkrát v Getsemanech? Ne má, ale tvá vůle se staň.“

19. listopadu 2015: Lékař vyhodnocuje výsledek magnetické rezonance: „Nemohu najít tu prasklou tepnu.“ Přichází druhý lékař, mohu se dívat také. Prasklina zmizela. Zůstává výduť. To obnáší podstatně menší riziko. „**Veliké díky, Pane.**“ Dále ti mohu sloužit, jen o něco zdravější a více vděčný.

(BM)

DĚDEČEK

„Život se od základu změnil,“ říká Ludmila Marie Zvěřinová, když vzpomíná, jak v jejích sedmi letech domů přibyl nemocný dědeček.

Jsem nejmladší ze tří sester. V mém raném dětství jsme žili úplně normální život pětičlenné rodiny. Když mi bylo sedm let, můj dědeček z maminciny strany prodělal těžkou cévní mozkovou příhodou, po níž mu ochrnula levá polovina těla. Dědeček se už nedokázal o sebe sám postarat a tak se rodiče rozhodli, že si ho vezmeme k nám domů. Náš život se od základu změnil. Uzpůsobili jsme náš byt, aby měl děda svou vlastní místnost a maminka, které bylo 39 let, musela odejít ze zaměstnání, aby se mohla o dědečka starat.

Do naší rodiny přibyl člen, který vyžadoval neustálou dennodenní péči, který nemohl zůstat sám, neuměl se ani obléci a pomocí francouzské hole udělal sotva pár kroků.

Když k nám dědeček šel, lékaři říkali, že mu zbývají dva až tři roky života a ať se rodiče připraví, že z něho bude zlý a nerudný „dědek“. Nic z toho se nenaplnilo. Dědeček zůstal laskavý. Někdy byl možná trochu umanutý, ale byl stále hodný a vtipný. A nakonec s námi žil bez tří měsíců patnáct let.

Hlavní starost ležela pochopitelně na mamince, ale zapojit jsme se museli všichni. Když dědeček něco potřeboval, zazvonil na nás zvonečkem. Někdy zvonil i třeba patnáctkrát za sebou, takže ne vždy bylo jednoduché se zvednout a jít za ním. Zvláště když jsme se sestrami sledovaly nějaký napínavý film nebo jsme se potřebovaly učit.

Ze začátku jsem nepomáhala kolem dědečka se vším, například jsem ho nepřevlékala, ale postupem času bylo potřeba se i toto naučit. Maminka dbala na to, aby v takových situacích byl zachován takt a soukromí, a také se jí podařilo vymyslet různé grify, a tak nebyl takový úkon pro mě nebo pro dědečka nepřijemný.

I když péče o něj byla velmi náročná a stresující, měla i svá pozitiva.

Vždycky u nás doma někdo byl a myslím, že v důsledku toho jsme i teď, když máme každá svou rodinu, zvyklé být v častém aspoň telefonickém kontaktu.

Děda na nás měl pokaždé čas a naslouchal nám. Když jsme měly třeba nějakou křivdu ze školy, stál na naší straně, a i když nám nemohl pomoci, tak nás povzbudil.

Když se ve škole strhla debata o povolení eutanazie, byla zkušenost s naším dědou pro mé spolužáky přesvědčivým argumentem, že život může mít smysl, i když je člověk velmi nemocný.

Také jsem se později dočetla, že pro zdravý vztah dcer s otcem je dobré, aby v pubertě trávily nějaký čas jen s tatínkem. To moji rodiče nevěděli, a přesto to bylo díky okolnostem v naší rodině až učebnicově dodrženo. Na zimní hory a některé víkendy jsme jezdily jen s tatínkem, protože maminka musela zůstat doma.

S naším dědou byla velká legrace. Jeho historky byly proslulé a kolovaly nejen mezi známými, ale znali je i mí kamarádi, kteří se mě i sami od sebe ptali, co je s dědou nového a jak se má, i když ho nikdy neviděli. Často říkával: „Ta moje nemoc je jen dočasná. Vždyť je jen do smrti.“

Jeho přítomnost u nás doma jsem nepovažovala za nějaký handicap, a i když některé věci byly těžké, tak jsem rodičům moc vděčná, že tenkrát měli odvahu a vzali dědečka k nám domů, protože z té velké zkušenosti čerpám dodnes.

(BM)

BACH A DVOŘÁK V PETROVICKÉM KOSTELÍČKU

Říká se, že hudba je bránou do duše člověka. Zejména když je harmonická, emociálně působivá a srozumitelná. Kdo se odvážil do chumelenice a zimy předposlední lednovou sobotu a navštívil odpolední varhanní koncert u nás v Petrovicích, nelitoval. Mimo tyto dva velikány světové hudby zazněly další barokní a klasicistní skladby německých skladatelů J. Praetoriuse, M. Weckmanna, J. J. Frobergera, holandského hudebníka J. P. Sweelincka, významného italského varhanníka G. B. Pergolesiho a známých českých autorů F. X. Brixioho a J. K. Vaňhala.

Začátek byl dramatický, mladá dvojice hudebníků – Adélka Venclová a Jan Hajič (studenti brněnské JAMU) naštěstí přijeli o dvě hodiny dříve a zjistili, že naše kostelní varhany jsou „zamrzlé“ a nedá se na ně hrát. Sedli tedy do auta a jeli do Ústí nad Orlicí pro digitální varhany. Tu dvoumetrovou bednu s nástrojem se jim podařilo po zasypaných schodech vytáhnout až do kostela a ještě trochu akrobaticky nahoru na kůr.

Naštěstí topení hrálo, kostel ještě s vánoční výzdobou byl osvětlen svátečně také svíčkami. I přes nevlídné počasí přišlo přes třicet návštěvníků, tedy hlavně návštěvnic.

Koncert se vydařil. To, že nám nehráli známí profesionálové, mělo svůj půvab. Ti mladí byli obětaví, nadšení hudebníci. Nakonec nás odměnili výběrem Biblických písní Antonína Dvořáka. Adélcin alt perfektně zvládl i tu nejhezčí „Hospodin je můj pastýř“ – skladatel tento žalm spojoval s nebeskou věčností, zhudebnil ho na Velký pátek; ten den mu pošta do Ameriky doručila telegram, že mu umřel v Čechách jeho milovaný otec.

Romain Rolland, známý francouzský spisovatel, napsal – „hudba je jako déšť, kapka za kapkou proniká do srdce a oživuje jej“. Tak za ty kapky od Adélky a Jana moc děkujeme.

B. Hrubantová, -oJ-

O RŮZNÝCH SOUDCÍCH

...Každý člověk v životě do něčeho chtě nechtě šlápne; každý někdy udělá chybu, hloupost, nešikovný krok; každý se někdy nějak zamaže a zaneřádí a zahodí. A každý pak pozná ten trojí druh lidí; jedny, kteří s nádhernou přímostí a osobní rozkoší přidrží váš nos rovnou do toho trapného a kormutlivého, co vás potkalo, kteří vám, jak se říká, nastaví zrcadlo; druhé, kteří s lehkou ironií a tajným dostiučiněním vás nechají v tom, hlavně potěšeni tím, že jim se to nestalo; a konečně ty třetí, ty rozpačité dobráky, kteří váš úraz, vaše pokoreň, váš špatný krok hledí zamluvit a zatřit ne před sebou, ale před vámi samotnými.

První typ s celou křepkostí své lásky k pravdě vám řekne na setkání, že jste špatný a neschopný chlap a že jste provedl tuhle či onu pitomost, ačkoliv to vše do jisté míry sám víte nebo vědět nikterak nechcete. Druhý typ vás jakýmsi podezřelým úsměvem, nějakou oklikou nebo obecnou narážkou jenom znepokojí a tiše se pase na tom, jak jeho hrot sedí; nechce vás ani napravit ani urazit, nýbrž jen kochat se na své osobní převaze; tito mlčící soudcové jsou ti nejkrutější. Třetí typ bere jaksi na sebe vaši chybu nebo slabost; stydí se za ni, trpí jí a namáhá se zoufale nějak ji zahladit nebo odčinit: jako by byl spoluvinen na vaší úhoně, jako by na něm bylo za ni se omlouvat nebo ji odpykat. Jsou takoví lidé, byť si myslíte, že jich je málo...

(z knihy K. Čapka O lidech) –oJ-

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Březen 2016			
Ne 6. 3.	4. neděle postní	8.00	Vágnerovi 102
Ne 13. 3.	5. neděle postní	7.30	Bláhovi 457
		10.30	Vyhnálkovi 351
Ne 20. 3.	Květná neděle	7.00	Müllerovi 177
		10.30	Formánkovi 203
Čt 24. 3.	Zelený čtvrtek	18.00	Málkovi 180
Pá 25. 3.	Velký pátek	18.00	Macháčkovi ml. 180 HČ
Ne 27. 3.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	10.30	Jurenkovi 160
Po 28. 3.	Pondělí velikonoční	7.30	Zpěvákovi 195

Duben 2016			
Ne 3. 4.	2. neděle velikonoční	7.30	Nastoupilovi 303
		10.30	Formánkovi 202
Ne 10. 4.	3. neděle velikonoční	7.30	Menclovi 193
Ne 17. 4.	4. neděle velikonoční	7.30	Pecháčkovi 330
		10.30	Formánkovi 83
Ne 24. 4.	5. neděle velikonoční	7.30	Svobodovi 377

Příležitost ke svaté zpovědi

Dolní Čermná	středa 2. 3.	15:00 – 17:00 h. 17:00 – 17:55 h.	P. Ján Kubis z Dolní Dobrouče P. Josef Roušar
Verměřovice	čtvrtek 3. 3.	16:30 – 17:55 h.	P. Josef Roušar
Dolní Čermná	pátek 4. 3.	17:00 – 18:55 h.	
	vždy v neděli	7:00 – 7:25 h.	
	v ostatní dny	30 minut před mší svatou	

Návštěva starších a nemocných farníků

Ve středu 2. 3. 2016 ve Verměřovicích a v Petrovicích, ve čtvrtek 3. 3. a v pátek 4. 3. v Dolní Čermné

Křesťansky jsme se rozloučili

v kostele v Dolní Čermné	29. 1. 2016	s panem Zdeňkem Špačkem	z Horní Čermné
v kostele v Dolní Čermné	12. 2. 2016	s paní Annou Novákovou	z Dolní Čermné
v kostele v Dolní Čermné	19. 2. 2016	s paní Hedvikou Špačkovou	z Horní Čermné

Misijní koláč

V neděli 6. 3. 2016 zveme všechny ke společnému slavení mše svaté v 8 hodin ve farním kostele v Dolní Čermné a po mši svaté na setkání při koláčích v sále Orlovny v Dolní Čermné.

Prosíme o napečení koláčů i jiných sladkostí a jejich přinesení do Orlovny v neděli ráno před mší svatou.

Při této akci bude potřeba více ochotných pomocníků. V kostele v Dolní Čermné, ve Verměřovicích a v Petrovicích je tabulka, kde je napsáno, co se musí udělat, kdo za věc zodpovídá a kolik spolupracovníků je potřeba. Prosíme, zapojte se podle svých možností a запиšte se na konkrétní službu. Vítána bude také pomoc při úklidu Orlovny, který proběhne v pondělí 7. 3. od 14 hodin.

otec Josef a členové PRF

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

3. NEDĚLE POSTNÍ
neděle 28. února 2016
9. a 10. týden / 2016

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 29. února	po 3. neděli postní		
úterý 1. března	po 3. neděli postní	17:30 18:00	<i>adorace v Petrovicích</i> mše sv. v Petrovicích - za Karla Koska, jeho rodiče a Marii Fajtovou
středa 2. března	po 3. neděli postní	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Karla Štěpánka, rodiče, sestry a živé a zemřelé z celého rodu
čtvrtek 3. března	po 3. neděli postní	16:30 18:00	<i>adorace ve Verměřovicích</i> mše sv. ve Verměřovicích - za kněze a nová kněžská povolání
pátek 4. března	první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu	17:00 19:00	<i>výstav Nejsvětější svátosti oltářní v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné, po mši svaté společná adorace - za Otýlii a Františka Andrlovy, syna Josefa a jeho manželku
sobota 5. března	první sobota v měsíci, zasv. úctě Neposkvrněnému Srdci Panny Marie	7:30 17:00	mše sv. v Dolní Čermné - za rodiče Bláhovy, syna Karla a celý rod mše sv. ve Verměřovicích - za Věru a Břetislava Výprachtických, rodiče z obojí strany a sourozence
NEDĚLE 6. března	4. NEDĚLE POSTNÍ RADOSTNÁ Misijní koláč	8:00 9:00 15:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky setkání farníků v Orlovně v Dolní Čermné modlitba křížové cesty v Dolní Čermné (povede schola/děti)
pondělí 7. března	po 4. neděli postní; sv. Perpetuy a Felicity, mučednice		
úterý 8. března	po 4. neděli postní; sv. Jana z Boha, řeholníka	17:30 18:00	<i>modlitba křížové cesty v Dolní Čermné (povede akolyta)</i> mše sv. v Dolní Čermné
středa 9. března	po 4. neděli postní; sv. Františky Římské, řeholnice	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Karla Štěpánka, rodiče, sestry a živé a zemřelé z celého rodu
čtvrtek 10. března	po 4. neděli postní; sv. Jana Ogilvie, kněze a mučedníka	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky
pátek 11. března	po 4. neděli postní	18:30 19:00	<i>výstav Nejsvětější svátosti oltářní v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - za Otýlii Marešovou, manžela a syna
sobota 12. března	po 4. neděli postní	17:00	mše sv. v Petrovicích - za rodinu Kylarovu
NEDĚLE 13. března	5. NEDĚLE POSTNÍ VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE FRANTIŠKA	7:30 9:00 10:30 15:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Josefa Kroulíka a manželku Matyldu mše sv. ve Verměřovicích - za Josefa Ryšavého a rodiče mše sv. v Dolní Čermné - za živé a zemřelé členy živého růžence modlitba křížové cesty v Dolní Čermné (povedou dospělí)

POUTNÍK, BŘEZEN 2016

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je **13. března 2016**, Poutník vyjde **27. března 2016**

Členové redakčního kroužku: J. Roušar -oJ-, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, V. Severinová, T. Macháček, P. Židek, J. Adamec

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,-Kč.